

Свѣтъ се зави на Пенчо отъ тази безкрайностъ и този блѣсъкъ. Той затвори очи и се хвана по-здраво за шията на ластовичката.

Когато отвори отново очи, Пенчо видѣ, че край него хвърчатъ още много други ластовички. Една отъ тѣхъ, която хвърчеше най-близо до Пенчо, заговори на неговата ластовичка :

— Защо носишъ тоя немирникъ! . . . Хвърли го! . . .

— А, не бива, ще се удави въ морето, той не знае да плува, — отговори Пенчовата ластовичка.

— Нека се удави, щомъ те мѣчи!

— Не, азъ ще го заведа да види негърчетата въ Африка.

— А, ако се изгуби тамъ, или го лапне нѣкой крокодилъ? . . . Има да плаче майка му за него . . .

— Ехъ и мойта майка плака за мене, а той ме затвори въ кафезъ. — рече ластовичката и въздъхна тъй силно, че Пенчо се изплаши да не отхвъркне отъ гърба ѝ.

Той се изплаши още повече и отъ това, че е измаменъ . . . Значи, ще го заведатъ при дивацитѣ въ Африка! И тамъ какво ще стане съ него? . . .

Очитѣ му се налѣха съ сълзи. Идѣше му да заплаче съ гласъ, но го досрамѣ отъ ластовичкитѣ. . .

Пенчо гледаше наоколо и не виждаше никжде земя. . . Само вода, вода. . .

Всѣка минута морето мѣняваше цвѣта си. Чудни цвѣтове играеха надъ водата подъ слънчевата свѣтлина . . . По едно време морето заигра. Сякашъ хиляди и хиляди деца се гонѣха по безкрайни зелени ливади. . .

Изведнажъ изникнаха срѣдъ морето, като изневиделица, нѣколко грамадни военни параходи, наредени единъ следъ другъ. . .

А ето после изникнаха и други грамадни военни параходи насреща . . . Дигнаха се надъ тѣхъ и аероплани. Параходитѣ започнаха да бълватъ димъ изъ дългитѣ си и грамадни желѣзни гърла — топоветѣ.

Страшенъ гръмъ и оглушителенъ пукотъ тресѣше въздуха.

Ластовичкитѣ се изплашиха, завиха на страни отъ тоя страшенъ морски бой, като пищѣха отчаени :

— Бѣгайте! . . . Господи, какво е това? . . . Хората полудѣха! . . . Нѣма животъ и за насъ! . . .